

Az én karanténom

Jelige: quaranta giorni

A karantén szó az olasz „quaranta giorni”, azaz 40 nap kifejezésből származik. A 14. században Velence kikötői előtt a távolról jött hajóknak 40 napig kellett vesztegelniök, mielőtt lerakhatták a hozott árut, uis az volt a vélemény, hogy ha valamilyen betegséget „hoztak” a hajók magukkal, az 40 nap alatt meggyógyult, azaz nem jelentett veszélyt Velence lakóira

A karantént eddig főleg olyankor használták, ha valamilyen járvány ütött ki az állatok között és az állatokat karanténba zárták.

Életem első „karanténját” 22 évesen éltem át. Akkor ugyan még nem annak nevezték, de így utólag tudom, hogy az volt.

Fertőző májgyulladást, közismert nevén sárgaságot kaptam. A szemem fehérje sárga volt, és arcszínem is kezdett hasonlítani egy Távol-keleti ember bőrszínéhez. A László Kórházba vittek, ahol kb tízen voltunk egy szobában, mindenkinek a májával volt valami baja (azaz igazolásunk volt róla, hogy „rossz-májúak” vagyunk)

Ha szép idő volt, sétálhattunk a kertben, de csak az épület körül, látogatóval csak az ablakon (emeleti) keresztül beszélgethettünk, tehát teljesen el voltunk zárva a külvilágtól.

Számomra ez az 5 hét azért volt nagyon „izgalmas”, mert 4. éves egyetemi hallgató voltam, heti 3 alkalommal hosszantartó laboratóriumi gyakorlatunk volt, és ha 3-nál több gyakorlatról hiányzott valaki, automatikusan évismétlésre irányították. Amint kiszabadultam a kórházból, teljes erővel az elmulasztott gyakorlatokat kellett pótolnom, de egyúttal az akkor esedékeseket is megcsinálni. Nem volt egyszerű, és akkor éreztem, hogy valamennyi évfolyamtársam egy szívvel-lélekkel úgy segített nekem, hogy sikerüljön megcsinálni azt, ami majdnem lehetetlen. De sikerült és a mai napig hálával gondolok rájuk.

Eltelt bő 50 év és most igazi, nevén nevezett karantén jött el az életünkbe.

Kezdetben nem nagyon értettük, mi is ez, a mostani járvány, miben különbözik a nálunk szokásos január- februári influenzajárványtól. Minden erről szólt, rádió, TV, újságok, egymás közötti beszélgetések. És jöttek a hírek az elhunytakról, akik főleg idősek voltak, de általában már volt valamilyen komolyabb betegségük. Mi, idősek, bezárkózva lakásunkba, abban reménykedtünk, hogy „megússzuk”. Hogy mit tettünk ezért? Ki többet, ki kevesebbet. Családi-házasságban élek és itt könnyebb volt elviselni a bezártságot, hiszen a mi bezárt területünk elég mozgásteret adott. No, meg itt volt a tavasz, a kertekben ilyenkor nagyon sok a tenni-venni való, csak meg kellett keresni, mivel tudjuk hasznossá tenni magunkat. A kerítésen át lehetett beszélgetni a szomszédokkal (már akivel!) és ennek mindkét fél örült. Én odáig merészkedtem, hogy áthívtam a szomszédokat egy kávéra és a napsütötte teraszon - egymástól távol - jobban esett egy kis tere-fere, mint „normális időben”. Napi program a bevásárlás (már akit a gyerekei engedtek), telefon a gyerekekkel, unokákkal, távolabbi barátokkal. Este - én „komolyzene” rajongó vagyok - operaközvetítés a MET-ből - mindez ingyen és otthoni ruhában... hát nem az igazi (most egy nő problémája nem az, hogy MIT vegyen fel, hanem az, hogy HOVA).

Nekem, ez a gépi kultúra nem olyan, mint az igazi. Kell a színház atmoszférája, a sok-sok látogató, közöttük néha ismerősök is, az előadás pillanatnyi, semmivel sem pótolható élménye. De hát ínséges, ill. karantén időben ez is több a semminél.

Régimódi vagyok (kisebbik fiam szerint, ha valamit ifjúkoromból mesélek, megjegyzi: ja, amikor még a dínók kergetőztek), bár használom az internetet, de nekem egészen más, ha valamit közvetlenül, „élőben” látok-hallgatok, mintha online érkezik az élmény. Ezért, ha adódott már a nyár folyamán lehetőség „élőben” látni-hallani valamit, mentem, maszkban, távolságot tartva, de mentem. Tele reményekkel vártam az őszt, hogy talán ismét visszatér az élet a régi, megszokott kerékvágásba. De nem. Most azt mondják, még súlyosabb a helyzet, sokkal több a fertőzött és sajnos, a halottak száma is egyre nő.

Azt mondják, minden rosszban van valami jó is. Mit hozott nekem a karantén jót? Semmi különöset. Azok a szomszédok, barátok, jó ismerősök, akikkel eddig is jó volt a kapcsolatom, és ha kellett (már pedig néha kellett) segítettünk egymáson, ki hogyan tudott, most is így tettünk. Nem kellett idegen segítséget kérnem, de az „ismeretlenek” nem ajánlották fel

segítségüket. Lehet, hogy ott, ahol egy házban többen laknak, talán jobban alakultak ki segítségre szorulóknak körül segíteni akarók.

A tavaszi stop az élet minden területén (gyárak bezárása, utazás felfüggesztése stb.) maradandó változásokat hozott, és ezek között volt sok jó is. India levegője tisztább lett, Veleceben a lagúnák vize tiszta és átlátszó lett, a természetet nem tettük annyira tönkre, mint máskor szoktuk. Virágoztak a rétek és szálltak a madarak, kisebb volt a zaj, kevesebb a környezet emberi tevékenység által okozott szennyezése.

Tévedtem, mégis hozott ez a korszak jót, és talán nemcsak nekem, hanem -legalábbis jó lenne, ha - sokaknak, jobban észrevesszük a természetet, mindazt, ami szép és megnyugtató, észrevesszük, hogy milyen jó kapni és adni egy mosolyt, kedves szót.

Ábrándozni ugye szabad a 7. „X” -en túl is?

Leállítani az egész rohanó világot egy hónapra, pl. tavasszal és hagyni, hogy legyen egy kicsit a világ „természetes”. Ne rohanjunk mindig - hová is és miért? Vegyük észre, hogy nem a vásárlás, valaminek a birtoklása, a „valósítsd meg önmagadat” verseny megnyerése, az állandó változtatni akarás (semmi sem jó!) adja az élet értelmét és a boldogságot, hanem ha szeretteinkkel (család, barátok) együtt eltöltünk egy kellemes estét, egymásra figyelve és az adja az örömet, hogy meghallgathattam a másikat.

Most itt az újabb karantén, még szigorúbb, mint tavasszal volt.

Az idő borús, a természet aludni készül. Nincs ragyogó napsütés és éledő természet. Mindez hozzájárul ahhoz, hogy „bezárva” egyre szomorúbban nézünk az eljövendő idők elé. Talán majd a fehér hó (ha lesz) egy kicsit felvidít. De higgyünk benne, hogy a tavasz ismét eljön, minden virágba borul, és mi, „szépkorúak” egy évvel idősebben, de reményekkel telve köszöntjük egymást egészségesen, telve friss energiával.